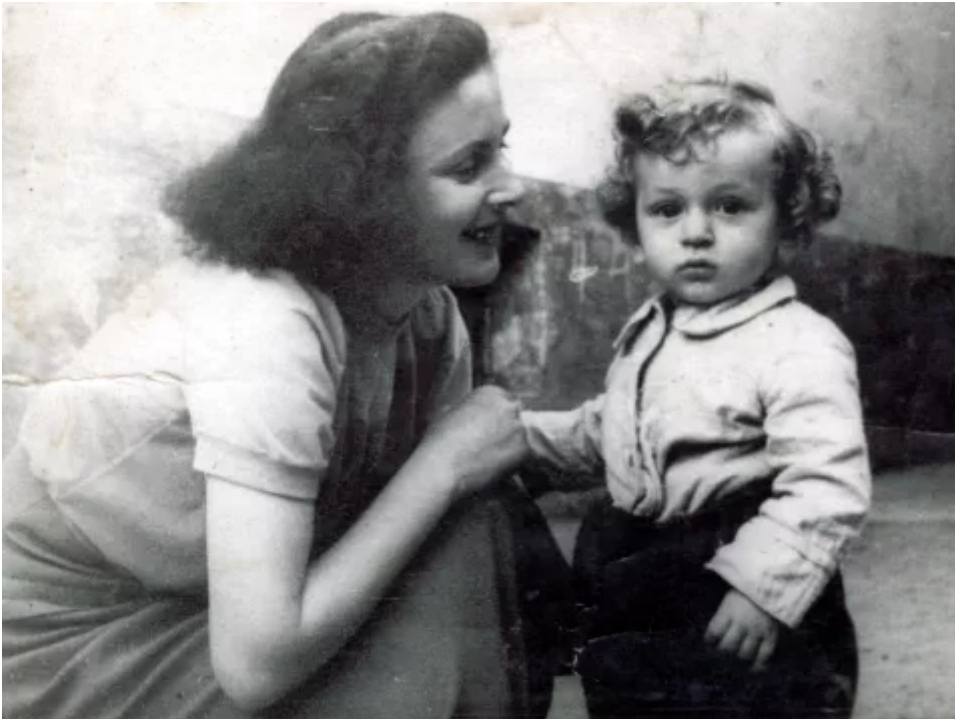

Wéber Klára

Ezen a képen a testvérem, Wéber Klára és a kislánya látható, akinek sajnos elfelejtettem a nevét. A felvétel 1953-ban készült, Ungváron. 1950-ben Klára férjhez ment egy ungvári zsidóhoz, akit Wébernek hívtak, és odaköltözött hozzá, Ungvárra. Klára és a férje az anyakönyvvezetőnél jegyezték be a házasságukat, és utána otthon rendeztünk számukra egy kis összejövetelt, és még hüpét is állítottunk nekik. Eljött a rabbi a zsinagógából, ő vezette a szertartást. Sajnos én nem lehettem ott, de a nővérem levélben mindenről pontosan beszámolt. A nővéremék kaptak egy telket, és építettek rá egy házat. A nővérem egy ruhagyárban dolgozott. Egy fiuk született. A testvéremék otthon megtartottak minden zsidó előírást. A kóserséget nem volt annyira egyszerű követni, sőt voltak évek, amikor egyáltalán nem lehetett kapni sokszor még nem kóser élelmiszert sem. Az ember ezekben az időkben örült, ha egyáltalán ennivalóhoz jutott. Természetesen disznóhúst semmilyen körülmények között nem fogyasztottak. Péntekenként Klára gyertyát gyújtott, és együtt vacsorázott a család. Ünnepeken a sógorommal eljártunk a zsinagógába. Klára ügyelt arra, hogy a zsidó ünnepeken a hagyományoknak megfelelő ételek kerüljenek az asztalra. Pészahkor maceszt ettünk, amit eleinte a zsinagógában vettünk, majd amikor bezárt a zsinagóga [A zsinagógát a szovjet hatóságok zárták be, az épületet pedig átalakították hangversenyteremmé. -- A szerk.], Budapestről hozattuk, vagy pedig otthon sütöttük meg. Jom Kipurkor mindannyian böjtöltünk. Klaráék a szovjet családok tipikus életét éltek. Heti hat napot dolgoztak, vasárnap volt az egyetlen nap, amikor nem dolgoztak. A kisfiuk óvodába járt, a nővérem vitte minden reggel, munkába menet és hozta haza esténként, amikor jött hazafele a munkából. Együtt vacsoráztak. Vasárnaponként a nővérem a házat hozta rendbe, a férje pedig elvitte a kicsit sétálni, vagy moziba mentek együtt. A szabadságukat is otthon töltötték, nem utaztak sehova.